

Sygn. akt II KZ 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie J. A.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2013 r.,

zażalenia wniesionego przez oskarżycielkę prywatną J. A.

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 maja 2013r.,

p o s t a n o w i ł:

na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. A. wniosła o wznowienie postępowania w sprawie zainicjowanej przez nią skargą na przewlekłość postępowania o sygn. VS .../13, toczącą się przed Sądem Okręgowym w Ł. Zarządzeniem z dnia 6 maja 2013 r. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego niedopuszczalności z mocy prawa.

J. A. zaskarżyła powyższe zarządzenie, przedstawiając w zażaleniu rozbudowaną argumentację i wnosząc o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz o wznowienie postępowania zgodnie z pierwotnym wnioskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. W pierwszej kolejności przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego była dopuszczalność złożonego wniosku. Wskazane w nim postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. było orzeczeniem, które zapadło w toku postępowania w sprawie ze skargi na przewlekłość. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem nie dotyczy wszelkich orzeczeń wydawanych przez sądy. Instytucja wznowienia postępowania odnosi się z pewnością do orzeczeń kończących postępowania, w których wypowiedziano się w kwestii odpowiedzialności karnej, a więc te postępowania, które dotyczą głównego, zasadniczego przedmiotu procesu karnego. Co do orzeczeń wydawanych przez sądy w innych kwestiach, a więc w kwestiach pobocznych, incydentalnych, możliwość wznowienia postępowania nie jest oczywista. Dopuszcza się taką możliwość w odniesieniu do orzeczeń kończących prawomocnie postępowanie w kwestii odpowiedzialności Skarbu Państwa za niesłuszne skazanie lub pozbawienie wolności (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 45-46; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz*, Warszawa 2007, s. 299). Co do innych postępowań ubocznych czasami wskazuje się na możliwość wznowienia postępowania w odniesieniu do orzeczeń kończących postępowanie o autonomicznym względem głównego nurtu postępowania charakterze. W literaturze odnotować należy także poglądy dopuszczające możliwość wznowienia postępowania o wznowienie (zob. D. Szumiło-Kulczycka, *Prawne warunki dopuszczalności wznowienia postępowania sądowego*, w: *Środki zaskarżenia w procesie karnym. Księga pamiątkowa ku czci prof. Zbigniewa Dody*, red. A. Gaberle, S. Waltoś, Warszawa 2000, s. 224).

Mimo funkcjonującej w procesie karnym i znajdującej oparcie w Konstytucji zasady dwuinstancyjności, nie wszystkie orzeczenia sądu podlegają zaskarżeniu (na przykład, nie przysługuje zażalenie na postanowienie oddalające wniosek o wznowienie wydane przez sąd apelacyjny – *vide* art. 547 § 1 k.p.k.). Na tej samej zasadzie nie wszystkie postępowania zakończone prawomocnym orzeczeniem mogą podlegać wznowieniu. Przyjmuje się, że przepisów o wznowieniu postępowania nie stosuje się do postępowania w sprawie skargi na przewlekłość

postępowania w sprawie karnej, z uwagi na odrębne i całościowe uregulowanie jej zasad i trybu wnoszenia i rozpoznawania zawarte w ustawie o z dnia 17 czerwca 2004 r. o tej skardze i nieprzewidujące wznawiania tego postępowania (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1137 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW z 2007 r., z. 6, poz. 53). Taki sam pogląd wyrażono zresztą także w odniesieniu do skargi na przewlekłość postępowania cywilnego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., III SPZP 1/05, OSNP z 2005 r. z. 19, poz. 321).

W tym stanie rzeczy, wobec faktu, że w toku postępowania o wznowienie na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. odpowiednie zastosowanie ma art. 429 § 1 k.p.k., trafnie odmówiono przyjęcia wniosku J. A. o wznowienie wobec jego niedopuszczalności.